

PRAVDA
JE NOČNÁ MORA,
Z KTOREJ SA NEPREBUDÍTE

TICHÁ OBEŤ

CAROLINE MITCHELOVÁ

IKAR

CAROLINE MITCHELOVÁ

TICHÁ OBĚŤ

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Caroline Mitchellová
Tichá oběť

Preložila Jana Seichertová

Ikar

Caroline Mitchell
SILENT VICTIM

Copyright © 2018 by Caroline Mitchell

All rights reserved.

Translation © 2019 by Jana Seichertová

Jacket design © by Tom Sanderson

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6617-9

Benjamin.

Milujem ťa až na mesiac a späť x

„Džentlmen je jednoducho trpezlivý vlk.“

LANA TURNEROVÁ

PROLÓG

EMMA

2013

Nie som zlý človek, ale urobila som niečo veľmi zlé.

Zaplaví ma pocit neskutočnosti a stlmí dôsledky môjho činu.

Som vrahyňa. Moja duša je odsúdená do pekla.

Do myšlienok mi prenikne škrek čajky kľžucej po zamračenej oblohe a ešte väčšmi ma zarmúti. Stojím nad priekopou a v pravej ruke stískam lopatu, až mi belejú hánky. Po chrbte, ktorý ochladzuje podvečerný vánok, mi stečie kvapka potu. Z dna priekopy na mňa upiera prázdny pohľad Luke, krv mu vsakuje do pôdy pod hlavou. Odchýlim pery, aby sa mi ľahšie dýchalo, no hrud' sa mi ďalej vystrašene dvíha a klesá. Je mŕtvy? Naozaj som ho zabila? Na roztrasených nohách sa opieram o lopatu, iba vďaka nej ešte stojím na tomto opustenom poli. Vietor sa mi hrá s vlasmi, vháňa mi tmavé pramene do očí aj do úst. Zastrčím si ich za ucho a zamyslím sa. Ako dlho tu už stojím? Kolieska v mozgu sa mi krúti, snažia sa znovu postaviť chatrný domček z kariet, ktorý sa mi práve rozsypal pod rukami. Zrak mi padne na lopatu, zašpinenú od jeho krvi. *Musíš ju očistiť*, zašepká vo mne hlas, *ale najprv ukry telo*.

Myšlienky mám zahalené v tme, no napokon sa vo mne ozve pud sebazáchovy. Manžel sa určite čuduje, kde som.

Možno ma dokonca pôjde hľadať. Mala by som Lukovi skontrolovať pulz a zavolať sanitku. Hlboko v srdci však viem, že na to je už neskoro. Priekopu lemuje čerstvo napadané lístie zo stromov, ktoré ohraničujú pole. Miesto ako stvorené na odpočinok, no nie dnes večer.

Zatlačím čižmou na kovovú čepeľ a zaryjem lopatou do zeme. Naberiem kopy hliny, na sekundu znehybniem a potom mu ju hodím na tvár. Keď dopadne Lukovi na odchýlené pery, prevráti sa mi žalúdok a vážnosť situácie ma zasiahne ako úder pästou. Padnem na kolená a hlučne sa vyvraciam na fliačik zeme porastený púpavami. Prsty ponorím do hliny a snažím sa spamätať. Kašlem a pľujem, kým sa mi nevyčistí hrdlo. Keď vstanem a oprášim si hlinu z džínsov, usilovne sa vyhýbam pohľadu na Lukovu mŕtvolu. Potom zdvihnem lopatu a hádžem hlinu do priekopy, kým ma nerozbolia svaly na rukách. Podpazušia mi vlnnú od potu, pokožka na tvári mi horí od námahy. Protičhodné myšlienky mi krúžia v mysli ako supy pripravené vrhnúť sa na zdochlinu, na môj čin. Spáchala som smrteľný hriech. Po tvári mi stekajú horúce slzy ľútosti, no postupne dospejem k presvedčeniu, že inú možnosť som nemala.

Nasilu sa sústredím a preskúmam plytký hrob. Ešte vždy vidím záblesky pokožky. Jeho nos a obočie. Fliačky bielej košele presvitajúcej cez hlinu a špičky kožených topánok. Potlačím vzlyk. Musím to dokončiť, ale ruky mám slabé a lopata je ako z olova. Nezadržateľne sa stmieva, no obloha je jasná a čaká na príchod hviezd, ktoré budú jasne žiariť ešte dlho po mojej smrti. Sklopím zrak na zem a postupne si utriedim myšlienky. Zajtra sa sem vrátim a prácu dokončím. Teraz sa potrebujem dostať domov. K priekope pritiahnem zopár spadnutých konárov po nedávnej víchrici a hádžem ich na ňu, kým nevyzerá nedotknutá. Niežeby niekoho zaujímala. Jedinými svedkami

môjho činu sú hvizdáky a čajky lietajúce mi nad hlavou. Utriem si ruky do nohavíc a potom priviažem lopatu na štvorkolku, ktorou som tam prišla. „Zajtra,“ sľúbim si pošepky. „Vrátim sa sem a pochovám ho, ako sa patrí.“ Vet-
rík schmatne moje slová a rýchlo ich odnáša, akoby neveril, že svoj sľub myslím úprimne. Zhlboka sa nadýchnem a nasilu upokojím roztrasené dýchanie. Zem zatiaľ skryje moje tajomstvo. Nasadnem na štvorkolku a upriem pohľad na štrkovú cestu vedúcu k môjmu domu. Naštartujem motor a všetko, čo sa stalo, odsuniem do najhlbších zákutí svojej mysle.

PRVÁ KAPITOLA

EMMA

2017

Jamie s červeným nosom sa so smiechom rozbehol ku mne, červené wellingtonky s hlasným *klop, klop* rozkopávali opadané jesenné lístie. Manžel vždy kupoval Jamiemu väčšie oblečenie s vysvetlením, že „doň dorastie“. V duchu som si pripomenula, že musím nášho syna vziať ku krajčírke, kde mu šaty poriadne vyskúšajú. Vytriasla som si z vrecka vreckovku a utrela som mu kvapkajúci nos.

„Pohojdaj ma, mamička!“ zapišťal a uprel na mňa neuveriteľne modré oči žiariace vzrušením, akého je schopné iba dieťa. Jamie mal iba tri a pol roka a svet mu ešte neotupil zmysly. Kľakla som si na koleno, lepšie som mu zapla modrý vlnený kabát, napravila mu rukavice a až potom som ho pustila k hojdačkám. Nad krajinou visel závoj hmly, a tak pochmúrne detské ihrisko nelákalo matky s malými deťmi, ktoré ho v lete často navštevovali. Chodievala som sem od detstva a nemienila som s tým teraz prestať. Svieži vzduch môjho syna neskôr upokojí, vďaka čomu získam trochu času na doháňanie zameškanej práce. Pozorovala som ho, ako beží k hojdačkám. Telíčko s námahou nakláňal zboka nabok, lebo hrubé vrstvy oblečenia mu bránili v pohybe. Zrazu som sa mykla, lebo som na chrbte pocítila ruku. „Ježiši, ale si ma vyľakal!“ zvolala som a chytila manžela pod pazuchu.

„Si veľmi ľakavá,“ poznamenal a pohľad na jeho milú tvár ma razom upokojil. „Prácu som dokončil skôr, a tak mi napadlo, že vás odveziem domov, aby ste sa nemuseli vracieť v hmle.“

Pobozkala som ho na líce. Na manželovu hladkú pokožku som si ešte nezvykla. Mrzelo ma, že si oholil bradu, no keď v nej objavil prvé sivé chĺpky, tvárovému ochlpeniu definitívne odzvonilo. V obleku na mieru a v hrubom vlnenom kabáte vyzeral ako typický podnikateľ. Nebol však jediný, kto si dal záležať na oblečení. Využila som svoju známosť s predavačkou v obchode s použitým dizajnerským vintážovým oblečením, ktoré sa mi páčilo od neskorej puberty a pri našom prvom stretnutí zaujalo aj môjho manžela.

„Už len päť minút,“ sľúbila som a obrátila som sa k Jamie, ktorý fučal od námahy a pchal nožičku do otvoru hojdačky.

„Ocko!“ zapišťal Jamie a o chvíľu som už pozorovala Alexa, ako syna krúti vo vzduchu, usádza do hojdačky a silno rozhodáva. Bol zdatný a schopný otec, no aj tak som si nevedomky zahryzla do pery, keď sa vo mne nečakane ozval ochranársky inštinkt. Alex zachytil môj znepokojený pohľad a napriek Jamieho hlasným námietkam hojdačku spomalil.

„Mám dobré správy.“ Vrhol na mňa kradmý pohľad, ktorý ma varoval, že dobré správy zrejme každý chápeme po svojom.

„Dúfam, že si to auto nekúpil. Dieselové motory veľmi znečisťujú životné prostredie,“ vyhlásila som, no nespustila som oči z Jamieho, lebo sa rozhodával čoraz vyššie. Alex si vybral vhodnú chvíľu – počkal, kým ma náš syn rozptýli, a potom na mňa zhodil bombu. Vedel, že pred Jamieom sa s ním nebudem hádať.

„Daj pokoj,“ zasmial sa Alex. „To by som sa nikdy neodvážil.“ V slovách mu jasne zaznel leedsy prízvuk. V kan-

celárii ho maskoval, zmenou rytmu a tónu napodobňoval klientov z vyšších spoločenských vrstiev. Páčilo sa mi, že pri mne sa na nič nehrá. „Nie, týka sa to mojej práce...“

Prudko som sa nadýchla. Hmla zrazu tak zhustla, až som ju cítila na jazyku.

Alex na mňa zablýskal úsmevom. „Ponúkli mi povýšenie...“

„V Leedse,“ dokončila som vetu namiesto neho a usilovne som skrývala nechuť, lebo mi nenapadol jediný dôvod, pre ktorý by sme sa nemali presťahovať. Vlastne o jednom by som vedela, ale ten som nemohla vysloviť nahlas.

„Áno,“ pritakal a naposledy do Jamieho silno strčil. „Dali mi to miesto.“

Roztiahla som ruky a objala ho, no srdce v hrudi mi oťaželo ako kameň. „Blahoželám, zlatko. Viem, že to pre teba veľa znamená.“

„Nielen pre mňa.“ Odtiahol sa a skúmavo sa na mňa zahľadel tmavými očami. „Pre nás všetkých. Život v Leedse bude znamenať celkom nový začiatok. Rozšíriš svoj podnik a Jamieho prihlásime do súkromnej škôlky.“

„Potlač ma, ocko, potláááááá!“ zapišťal Jamie a vykopol nohami, aby sa znovu rozhojdal.

Znovu som si nasadila úsmev, ktorý mi predtým skĺzol z tváre. Moja neochota presťahovať sa bola jablkom sváru medzi nami odnepamäti, a to iba preto, lebo som nedokázala čeliť svojej minulosti. „Predaj domu by mohol trvať celú večnosť,“ namietla som v nádeji, že sa mi podarí odložiť náš odchod.

„S ním súvisí druhá dobrá správa,“ vyhlásil Alex. „Ozval sa mi záujemca o jeho kúpu.“

Mala som to vedieť. Manžel riadil colchesterskú pobočku realitnej kancelárie. Aj keď predávali prevažne luxusné nehnuteľnosti, občas sa na nich obrátili aj menej majetní záujemcovia.

Alex zdvihol Jamieho z hojdačky, stisol ho a prehodil cez plece. „Hovorí sa, že do tretice všetko dobré. Cestou domov si môžeme kúpiť tiket do lotérie.“

S Jamiem pod pazuchou ma pravou rukou objal okolo pliec a obaja sme vykročili k autu. V manželovom objatí by som sa mala cítiť v bezpečí, ale ešte vždy som nespracovala správu o sťahovaní. Pripútala som Jamieho do detskej sedačky a žalúdok sa mi stiahol od strachu. Už som nemohla skrývať svoju minulosť. Bolo načase vrátiť sa do nej a prevziať zodpovednosť za svoj čin.

DRUHÁ KAPITOLA

ALEX

2017

„Je krásna, však?“ Stál som v otvorených zadných dverách a mávol na skľučujúcu krajinu pred nami. Nadšenie som však iba predstieral. Nemohol som sa dočkať, kedy z toho zapadákov vypadnem. Sladko som sa usmieval na Marka a Kirsty, mladú dvojicu, ktorá si prezerala náš dom. Ako domov mi však nikdy nepripadal. Aj keď Emma dopísala do listu vlastníctva moje meno, od prvého dňa som sa v ňom cítil ako votrelec. S vonkajším dreveným obkladom a s červenou strešnou krytinou vyzeral celkom dobre, interiér však potreboval poriadnu finančnú injekciu a nedal sa porovnať so vzorovými domami, v ktorých som trávil pracovné dni. Nie div, že som sa hanbil pozvať si domov kolegov.

Našich záujemcov som vôbec nešetril a nedostatky domu som šikovne zakrýval slovami „rustikálny“, „originálny“ a „pôvabný“. „Môžete mu vtlačiť svoju pečať,“ nadchýnal som sa. „Taký veľký priestor je ako stvorený na to, aby ste ho prežiarili svojou osobnosťou.“ Dve prikyvujúce hlavy dokazovali, že obhliadka nášho domu s tromi spálňami zatiaľ vyzerať sľubne. Nenápadne som pozrel na náramkové hodinky a vzápätí sa vo mne ozvali výčitky svedomia. Prvý raz som konal za manželkiným chrbtom. Chcel som jej o obhliadke povedať, no moje úsilie o sťahovanie

už veľa ráz sabotovala. Pravdaže, nikdy by to nepriznala. Emmu som miloval celým srdcom. Moja múdra, nadaná, večne tajomná Emma... Nikdy som sa s ňou nenudil. Hlboko v srdci som však vedel, že v skutočnosti sa chce presťahovať, a preto ma to zarážalo. Možno jej v tom bránil pocit viny, že by opustila rodičovský dom. Lenže jej otec zomrel pred mnohými rokmi. Nech sa vyhovárala na čokoľvek, tento dom do nej pevne zaryl pazúry a odmietal ju pustiť. Tentoraz som však bol pripravený a mal som naporúdzii odpoveď na každú Emminu výhovorku. Dnešní novomanželia neboli prví umelci, ktorých priťahoval ostrov Mersea. Mark básnil o sieti potôčikov a drevených látok križujúcich močiare, zatiaľ čo jeho manželka obdivovala tvary, kvalitu piesku a farby neďalekej pláže. Vo vhodných chvíľach som prikyvoval a predstieral rovnaké nadšenie. Bola to však jedna veľká lož. Tam, kde oni videli pôsobivé opustené člny na brehu, ja som videl hnijúce drevené kostry trčiace z bahna. Pri zmienke o Stroode sa vytasili s romantickými predstavami o histórii ostrova, čo som pohotovo využil.

„Na celom ostrove Mersea sú ešte vždy roztrúsené dôkazy rímskej okupácie,“ spustil som seabedome, lebo minulú noc som si oprášil vedomosti o histórii ostrova. „Ostrov spája s pevninou jediná starobylá cesta, vedie po hrebene hrádze. Inak sa sem nedostanete.“ Existenciu hrádze som si uvedomoval až príliš dobre. Keď nás príliv odrezal od vonkajšieho sveta, cítil som sa na ostrove ako vo väzení. „Môj svokor bol kedysi archeológom a poznal zopár fascinujúcich príbehov. Na západnej strane ostrova sa nachádza múzeum, ak by ste oň mali záujem.“

„Neprekáža vám, že príliv vás zakaždým odreže od pevniny?“ spýtal sa Mark.

Pokrútil som hlavou. „Miestni ľudia tvrdia, že to pripieva k jedinečnosti ostrova. Ak sa za prílivu nebudete nikam ponáhľať, nemalo by sa vám nič stať.“ Možno to

bolo tým, že som vyrastal v meste, ale o trvalom usadení na ostrove Mersea som nikdy neuvažoval. Boh vie, že som sa o to pokúsil. To Emme napadlo, že by sme sa mali presťahovať k jej chorému otcovi a doopatrovať ho. Nemohol som tam iba stáť a prizerať sa, ako mi svokra umiestňujú do opatrovateľského domova, preto som súhlasil. On však už zomrel na rozdtutie pľúc. Teraz nás tu už nič nedržalo.

Odviedol som ich do kuchyne a otvoril som zadné dvere. „Štrková cesta je dosť široká, môže na nej parkovať niekoľko áut, keby ste usporiadali večierok.“ Ukázal som za prístrešok na drevo a ovocný sad, ktorý zaberá väčšiu časť nášho dvadsaťarového pozemku. „Vidíte bránu za tými stromami? Za ňou sa nachádza jedenapolhektárový výbeh pre kone, ktorý predávame spolu s domom. Odtiaľto to nevidieť, ale na samom konci rastie veľký dub s drevenou lavičkou. Keby ste tú bránu zrušili a celý pozemok otvorili, záhradu by ste tým podstatne zväčšili.“

„To by bola poriadne veľká zadná záhrada,“ poznamenal Mark a zhlboka sa nadýchol, až sa mu rozšírili nozdry. „Milujem odlahlé miesta. Mohli by sme tu behať nahí a nikto by nás nevidel.“

„Niežeby sme to mali v úmysle,“ zasmiala sa Kirsty. „Možno sa správame ako hipisáci, no odhaľovanie na verejnosti neuznávam.“

Kým hovorili, žiarivo som sa na nich usmieval a šúchal si ruky. Z nášho rozhovoru som mal dobrý pocit a tušil som, že sa chystajú predložiť ponuku. Na Marka a Kirsty som svojimi vedomosťami o histórii ostrova tak zapôsobil, že prehliadli aj vlhkosť lezúcu po stenách a drobiace sa tehlové múry, ktoré potrebovali opravu. Keď som im navrhol slušnú cenu, tváre sa im rozžiarili vzrušením. Moji kolegovia by zaň pýtali viac, ale mne by to svedomie nedovolilo. Utešoval som sa tým, že nedostatok bezohľadnosti mi vy-

niesol lepšiu povest' medzi klientmi než niektorým žralokom v mojej realitnej kancelárii.

„Manželka sa chystala prebudovať pozemok na obrovskú zeleninovú záhradu, no nikdy sa k tomu nedostala.“ Pozrel som na Kirstine vyšívane topánky bez podpätkov. „Máte so sebou aj wellingtonky? Dnes je dosť hustá hmla. Možno by ste sa mali vrátiť, až sa trochu vyjasní.“

„To nebude potrebné. Všetko som videla v plánoch. Presne toto hľadáme,“ usmiala sa Kirsty.

„Čo keby sme sa tam odviezli?“ navrhol som. „K zadnej časti pozemku vedie úzka cesta. Je trochu hrboľatá, išli by sme mojím autom.“

„To naozaj netreba,“ zopakovala Kirsty a prosebne pozrela na manžela.

„Dom sme práve ponúkli na predaj, preto vám radím, aby ste rozhodnutie neodkladali.“

Sotva som dohovoril, Mark sa ma spýtal: „Nespustili by ste trochu z ceny?“

Pokrútil som hlavou. „Je mi ľúto. Zámerne sme ho oceňili rozumne, aby sme urýchlili jeho predaj. Pochopte, ponúkli mi prácu v Leedse. Nemôžem tu zostať dlhšie, než je nevyhnutné. Potrebujem vyplatiť svojich zamestnancov, a preto ho musím predať čo najrýchlejšie. Nestáva sa každý deň, aby takúto nehnuteľnosť...“

„Vezmeme ho,“ vydýchla Kirsty a stisla manželovi ruku.

Prevrátil oči. „Takto si predstavuješ svoj sľub, že zachováš chladnú hlavu? Tak fajn, sme ochotní zaplatiť požadovanú cenu.“

Nadšene som im potriasol ruky. „Rozhodli ste sa správne. Tento dom s pozemkom má veľký potenciál a možno aj vyššiu cenu, než za ňu požadujeme. Je to pre vás výhodná kúpa.“

„Je dokonalý,“ vyhlásila Kirsty a rozhliadla sa po ňom, akoby si prezerala Windsorský zámok. Pravdaže, videla